

Sygn. akt III AUa 304/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. w Szczecinie

sprawy D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV U 15/17

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 304/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 listopada 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonej D. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z 4 listopada 2016r. ubezpieczona nie została uznana za niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazała, że w 2010 r. uległa wypadkowi przy pracy, który przyczynił się do powstania przewlekłego zespołu bólowego stawu barkowego lewego wraz z ograniczeniem jego ruchomości. To schorzenie oraz jego obecny przebieg czyni ubezpieczoną niezdolną do pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji.

Wyrokiem z 17 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

Ubezpieczona D. M. urodziła się (...) z zawodu jest technikiem odzieżowym. W przebiegu zatrudnienia wykonywała prace szwaczki, krawcowej, magazyniera i prace fizyczne (w tym prace przy ościowaniu ryb). W dniu 1 lutego 2010 r. na skutek wypadku przy pracy doznała urazu kończyny górnej lewej i kręgosłupa szyjnego. Ubezpieczonej przyznano wówczas odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy i stwierdzono powstanie 6 % uszczerbku na zdrowiu. Od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. posiadała prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W dniu 22 maja 2014 r. ubezpieczona złożyła do organu wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 5 września 2014 r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy w Koszalinie prawomocnym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r. (sygn. akt IV U 1088/14) oddalił odwołanie ubezpieczonej. Od 3 lipca 2014r. ubezpieczona była zarejestrowana jako bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w K..

Biegli lekarze specjaliści z zakresu ortopedii i neurologii rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia: stan po przebyłym częściowym uszkodzeniu mięśnia nadgrzebieniowego stawu barkowego lewego leczone artroskopowo w 2016r - w trakcie leczenia rehabilitacyjnego; zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia osobowości, otyłość. W ocenie biegłych specjalistów ortopedy i neurologa ubezpieczona jest zdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Przebyty uraz stawu barkowego lewego leczony artroskopowo i rehabilitacyjnie może być nadal leczony w warunkach ambulatoryjnych w ramach L 4. U ubezpieczonej nie stwierdzono niedowładów, zaników mięśniowych, napięcia mięśni przykręgosłupowych. Kręgosłup ma zachowaną ruchomość, siłę i napięcie mięśni. Kończyny górne i dolne mają prawidłowy zakres ruchomości.

Biegła specjalista z zakresu medycyny pracy rozpoznała u ubezpieczonej następujące schorzenia: zaburzenia adaptacyjne; osobowość schizoidalną; stan po przebyłym częściowym uszkodzeniu mięśnia nadgrzebieniowego stawu barkowego lewego leczone artroskopowo w 2016 r., otyłość. W ocenie biegłej ubezpieczona jest zdolna do pracy. Obecny stan psychiczny i przebieg choroby nie powodują niezdolności do pracy. Przebyty uraz stawu barkowego lewego bez zaników mięśniowych kończyny górnej i obręczy barkowej skutecznie leczony artroskopowo nie stanowi przeciwwskazania do wykonywania pracy. Ubezpieczona może pracować zgodnie z kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym.

Biegła psychiatra rozpoznała u ubezpieczonej następujące schorzenia: zaburzenia adaptacyjne; osobowość schizoidalną; stan po przebyłym częściowym uszkodzeniu mięśnia nadgrzebieniowego stawu barkowego lewego leczone artroskopowo w 2016r.- w trakcie leczenia rehabilitacyjnego; otyłość. W ocenie biegłego psychiatry ubezpieczona jest zdolna do pracy. Nie stwierdzono u ubezpieczonej istotnego obniżenia zdolności do pracy. Ubezpieczona przejawia zaburzenia osobowości, była leczona psychiatrycznie. Po przeprowadzeniu leczenia uzyskano szybką poprawę stanu psychicznego. Ubezpieczona kontynuuje leczenie farmakologiczne- przyjmuje leki, które obecnie utrzymują ją w fazie remisji objawów psychotycznych- nie stwierdza się u ubezpieczonej omamów, urojeń, ubezpieczona sprawnie nawiązuje kontakt rzeczowy, wypowiada się logicznie, w płaszczyźnie pytań. Obecnie ubezpieczona deklaruje ogólnie dobre samopoczucie psychiczne - pracuje, jest zadowolona z podjęcia zatrudnienia, ma plany na przyszłość, chce walczyć o możliwość opieki nad synem oraz chciałaby wrócić do poprzedniego zatrudnienia i zatrudnienia przy ościowaniu ryb. W stanie psychicznym ubezpieczonej nie stwierdzono obecnie zaburzeń, które uniemożliwiłyby jej wykonywanie zatrudnienia-ubezpieczona jest zdolna do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd powołał treść przepisów art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu

społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U z 2015r., poz.1242) oraz art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd ten wyjaśnił, że istotą sporu między stronami postępowania było ustalenie czy ubezpieczona jest choćby częściowo niezdolna do pracy na skutek urazów powstałych podczas wypadku przy pracy w dniu 1 lutego 2010 r.

Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów ortopedy, neurologa, lekarza medycyny pracy, psychiatry na okoliczność ustalenia czy rozpoznane u ubezpieczonej schorzenia powodują jej niezdolność do pracy, a jeżeli tak to czy pozostają w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 1 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy podzielił jednolite stanowisko wyrażone w opinii biegłych lekarzy specjalistów, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego uzyskane w postępowaniu sądowym opinie biegłych lekarzy specjalistów są miarodajne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i w pełni odpowiadają na pytania postawione w tezie dowodowej przez Sąd. Sąd orzekający wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie wykazało, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 1 lutego 2010r. U ubezpieczonej nie występuje upośledzenie sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Ubezpieczona nie przedstawiła również żadnych miarodajnych zarzutów co do sporządzonych przez biegłych opinii sądowno-lekarskich. Jej stanowisko procesowe stanowi jedynie jej nieuzasadnioną polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami biegłych odnośnie oceny stanu zdrowia ubezpieczonej. Biegli wydali opinię po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego ubezpieczonej. Zapoznali się również z dokumentacją medyczną.

Sąd I instancji ocenił, że zgłaszane przez ubezpieczoną subiektywne odczucia, co do stanu jej zdrowia, nie mogą i nie stanowią dowodu w sprawie, zaś występowanie schorzeń, przyjmowanie leków, korzystanie z porad i pomocy lekarzy czy nawet leczenia szpitalnego, nie powoduje samo przez się, ani nie dowodzi niezdolności do pracy. Ubezpieczona w okresach czasowej niezdolności do pracy może być leczona za pomocą zwolnień lekarskich .

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się ubezpieczona. W wywiezionej apelacji wniosła o przyznanie jej renty w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę materiału dowodowego, która jest pełna i odnosi się do wszystkich zagadnień poruszanych przez ubezpieczoną, zaaprobował ustalenia Sądu Okręgowego, jak też ocenę prawną.

Mając na uwadze przedmiot niniejszego postępowania należy przypomnieć, że renta w związku z wypadkiem przy pracy przyznawana jest osobom w oparciu o ustawę z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j. t. Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa wypadkowa). Przy czym zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 tej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy należy się ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji rozumienie przesłanki niezdolności do pracy powinno być interpretowane tak jak w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa emerytalno-rentowa), gdyż zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej o rencie z tytułu niezdolności do pracy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy emerytalno-rentowej z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. W związku z powyższym na gruncie

ustawy wypadkowej rozumienie pojęcia niezdolności do pracy powinno zostać odniesione do brzmienia art. 12 oraz art. 13 ustawy emerytalno-rentowej wraz z obowiązującą te przepisy wykładnią. Wspomniany art. 12 ustawy stanowi zatem, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei art. 13 ustawy emerytalno-rentowej wskazuje na przesłanki, które należy brać pod uwagę przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy. Należy także podkreślić, że w sprawie o rentę w związku z wypadkiem przy pracy sąd orzekający ma za zadanie wyjaśnić czy i w jakim zakresie następstwa wypadku przy pracy powodują niezdolność do pracy. Prawo do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem przy pracy przewidziane bowiem zostało na wypadek zaistnienia ryzyka ubezpieczeniowego, jakim jest wystąpienie u ubezpieczonego co najmniej znacznego stopnia naruszenia sprawności organizmu w następstwie wypadku przy pracy, przy czym naruszenie sprawności organizmu musi pozostawać w związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy i wpływem następstw tego wypadku na zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy w ramach posiadanych kwalifikacji lub pracy po przekwalifikowaniu.

Zgromadzona w aktach sprawy dokumentacja medyczna, a także opinie biegłych sądowych wskazują, że ubezpieczona D. M. nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 1 lutego 2010 r.

W niniejszej sprawie biegli, którzy wydawali opinie, zapoznali się z udostępnioną dokumentacją, przeprowadzili potrzebne badania i na tej podstawie dokonali rozpoznania schorzeń u ubezpieczonej. U ubezpieczonej nie występuje upośledzenie sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Przebyty uraz stawu barkowego lewego leczony artroskopowo i rehabilitacyjnie może być nadal leczony w warunkach ambulatoryjnych w ramach L 4. U ubezpieczonej nie stwierdzono niedowładów, zaników mięśniowych, napięcia mięśni przykręgosłupowych. Kręgosłup ma zachowaną ruchomość, siłę i napięcie mięśni. Kończyny górne i dolne mają prawidłowy zakres ruchomości. Ubezpieczona może pracować zgodnie z kwalifikacjami i doświadczeniem zawodowym. Co więcej, z opinii biegłej psychiatry wynika, że obecnie ubezpieczona deklaruje ogólnie dobre samopoczucie psychiczne - pracuje, jest zadowolona z podjęcia zatrudnienia, ma plany na przyszłość, chce walczyć o możliwość opieki nad synem oraz chciałaby wrócić do poprzedniego zatrudnienia i zatrudnienia przy ościowaniu ryb. W stanie psychicznym ubezpieczonej nie stwierdzono zaburzeń, które uniemożliwiłyby jej wykonywanie zatrudnienia-ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Wobec powyższego Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że ubezpieczona w ramach zdobytego do tej pory doświadczenia zawodowego i wykonywanej pracy, ma w dalszym ciągu możliwość normalnego funkcjonowania na rynku pracy. Ubezpieczona w pismach składanych na etapie postępowania apelacyjnego sama wskazała, że obecnie pracuje i czuje się dobrze, cieszy się z pracy. Jednocześnie zaznaczyła, że nie wyraża zgody na leczenie szpitalne, wskazując, że mogłoby to pogorszyć jej stan zdrowia. Jednocześnie w wywiezionej apelacji ubezpieczona nie zawarła żadnych zarzutów odnoszących się do sporządzonych w sprawie opinii, jak również nie wykazała żadnych uchybień, których miałby się dopuścić Sąd I instancji przy rozpoznawaniu sprawy.

Z powyższego wynika, że ubezpieczona sprawnie funkcjonuje na otwartym rynku pracy. Nie potwierdziły się jednocześnie twierdzenia D. M., że istniejące u niej schorzenia są wystarczające do przyznania jej prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie niezdolności do pracy D. M. ze względu na wypadek przy pracy, w związku z czym odwołanie ubezpieczonej od decyzji organu rentowego nie okazało się zasadne. Materiał dowodowy pozwolił na niebudzące wątpliwości ustalenie, że w aktualnym stanie zdrowia ubezpieczona nie jest chociażby częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ubezpieczona nie przedstawiła żadnych merytorycznych uwag do opinii biegłych, samo zaś niezadowolone z opinii i przedstawianie odmiennego stanu faktycznego, nie jest wystarczające do podważenia wyroku i postulowanej zmiany orzeczenia. Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryzko SSA Barbara Białecka